

fed Mad og varm Punsj, fejrede de en uendelig Række Familjebegivenheder og aarlig tilbagevenden-
de Mærkedage af privat Natur. Der var saaledes Aarsdagen for Kanarifuglen Peters Indlemmelse i Familien; der var Mindefesten for Højbaadsmandens Storetaa, som engang for mange Aar siden var bleven bortklippet paa Grund af Beneder. Men frem for alt var der Madam Olufsens Kopsætningsdag, der indtraf hen paa Foraaret, naar Varmen kom i Luften, og som indledes med en stor Chokoladefrokost for Barberen, der udførte Operationen.

Selskabet bestod ved disse Lejligheder altid af de samme syv-otte gamle Venner af Huset, som nu i mere end fyrretyve Aar havde fejret betydningsfulde Familjebegivenheder hos hinanden, nemlig: pensioneret „Obertømmermand“ Bendtz fra Tulipangade, pensioneret Kvartermand Mørup fra Delfingaden, Overkanoner Jensen og Bolteslager Fuss fra Krokodillen, alle med Madammer. Heller ikke Festlighedernes Forløb havde i den sidste Menne-skealder undergaaet nogen nævneværdig Forandring. Naar Gæsterne var bleven samlet i Gaardværelset, aabnede Højbaadsmanden Døren ind til „Salen“, hvor Bordet stod dækket, og bød Selskabet tilbords med den staaende Vittighed, at det nu var Tid at „faa puttet noget i Ansigtet“. Naar man saa var kommen til Sæde, og Værtinden havde sat den dampende Gaas eller Skinke paa Bordet, udbrød Bolteslager Fuss ligesaa regelmæssigt, idet han i forstilt Overraskelse kastede sig tilbage mod Stole-ryggen: „Naada, Madam Olufsen; der har De sgu lagt et forsvarligt Ægl!“ — hvorpaa Madammen kaldte ham et gammelt Vrøvl og bad Gæsterne lade, som de var hjemme.

Paa dette Tidspunkt kunde det hænde, at Døren